

§ 33 tohoto zákona. Podle odst. 2. cit. paragrafu jest úřad povinen vydati výměr i o opatřeních podle § 31. Účelem opatření podle tohoto zákonného ustanovení je přezkoumání předpokladů pro přiznání důchodu a nikoli toliko snížení nebo zastavení důchodu, jak má zato žal. úřad. Vyplývá tudíž z § 31 ve spojení s § 33 odst. 2 pož. zákona, že invalidovi má býti doručen výměr i v případech revisní prohlídky, kdyžť stanoví procenta výdělečné neschopnosti v případech, kdy nárok na důchod závisí na snížení výdělečné schopnosti, je základní jeho podmínkou a součástí výměru, který o tom má býti vydán. Odvolává-li se žal. úřad v odvodním spise pro své stanovisko na § 35, vykládá si nesprávně předpis § 31 ve spojení s § 33 odst. 2, z nichž — jak dovozeno — právě vyplývá, že je výměr vydati i o výsledku revisní prohlídky a že proti výměru tomu přísluší opravné prostředky podle § 35 pož. zákona. —

Č. 12.922.

Pojišťovací právo: * S hlediska § 171 zákona č. 221/1924 Sb. není totožnosti závodu (hostinské živnosti) na závadu, byly-li hostinské místnosti znovu zřízeny a inventář obnoven, jen když nenastala podstatná změna ve způsobu a rozsahu provozu.

(Nález z 2. června 1937 č. 13.066/37.)

V ě c: Marie V. v Praze (adv. Dr. Karel Flanderka z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 19. září 1934 o ručení za pojistné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 19. října 1933 uložila nem. pojišťovna pomocnická při měšťanském společenstvu hostinských a výčepníků v Praze st-lce podle § 171 zákona č. 221/1924 Sb. zaplatiti nedoplatek pojistného za předchůdce Aloise J.

Rozhodnutím z 8. února 1934 magistrát hlav. města Prahy na st-lčino odvolání zrušil výměr pojišťovny, uznáv, že st-lku nelze pokládati za nástupkyni v podniku Aloise J.

Z tohoto rozhodnutí se odvolala nem. pojišťovna, žal. úřad pak nař. rozhodnutím odvolání vyhověl a zrušiv rozhodnutí magistrátu hlav. města Prahy obnovil platnost výměru pojišťovny z těchto důvodů: Alois J., který dlužil shora uvedené pojišťovně pojistné, provozoval podle výsledku provedeného šetření hostinskou živnost v Praze, Václavské nám. č. 13, do 31. března 1933 a odevzdal pronajaté místnosti majitelce domu, dnešní st-lce. Po přestavbě podniku provozovala st-lka sama hostinskou živnost ve znovuzřízených místnostech, ve kterých provozoval předchůdce tuto živnost. S hlediska ustanovení § 171 zákona č. 221/1924 Sb. o ručení nabyvatele podniku je jedině rozhodno, zda podnik st-lčin byl po stránce objektivní totožný s podnikem Aloise J. K této otázce dlužno odpověděti kladně, ježto podle výsledku provedeného šetření provozovala st-lka, třebas zásoby a pohledávky Aloise J. nepřevzala, podnik stejného odvětví ve stejném rozsahu a stejným

způsobem v těchže místnostech, ve kterých provozoval podnik její předchůdce. Podle vlastní výpovědi měl Alois J. v nájmu místnosti i inventář, který patřil majitelce domu. Proto nutno st-lku považovati za nabyvatelku podniku Aloise J. dle § 171 cit. zákona. Všeobecné znění ustanovení § 171 cit. zákona, které mluví o nabyvateli závodu, nepřipouští výkladu, že jen ten, kdo podnik bezprostředně od předchůdce převzal derivativním způsobem, ručí za pojistné. Okolnost, že Alois J. nepředal st-lce žádných pokrmů a nápojů, ani nějakých pohledávek a dluhů, ani dosavadní personál, nemá proto právního významu. Rovněž nezáleží na tom, že s hlediska živnostenského práva jde o jiný podnik, který byl provozován na základě nové koncese. Rovněž nemá významu, že provoz podniku st-lčina nenavazoval bezprostředně na provoz podniku Aloise J.

O stížnosti uvážil nss:

Pokud stížnost zdůrazňuje, že živnostenský podnik Aloise J. zanikl a st-lka zahájila teprve později provoz podniku na základě vlastní koncese, je poukázati k tomu, že s těmito skutečnostmi se žal. úřad v nař. rozhodnutí vypořádal, nepřiznav jim pro otázku popírané totožnosti obou podniků jako předpokladu ručebního závazku st-lčina žádného významu, aniž však o správnosti oněch tvrzených skutečností jakkoli pochyboval. Nemůže proto býti vadou řízení, že o správnosti jejich nekonal šetření.

Proti úsudku žal. úřadu o totožnosti obou podniků brojí stížnost vývody, jimiž dovozuje, že budovy a místnosti, v nichž byl podnik původního dlužníka provozován, byly st-lkou přestavěny, rozšířeny a nově vybaveny, čímž se po názoru stížnosti změnil ráz, tvářnost, rozsah i způsob provozu jejího podniku, takže s tohoto hlediska nelze na podnik st-lčin pozírati jako na totožný s podnikem původního dlužníka. O těchto vývodech uvážil nss:

Ustanovení § 171 zákona o soc. pojištění, podle něhož byl st-lce uložen ručební závazek, zní, že kdo nabytí závodu, ručí za pojistné, jež měl platiti předchůdce, atd. Již v nálezu z 3. května 1930 č. 7385 Boh. A 8583/30 vyložil nss, že slova »nabytí závodu« neznamení nic jiného, než nastoupiti v předchůdcovu hospodářskou výdělečnou činnost na vlastní účet a nebezpečí, a spočívá těžiště pojmu toho jen v totožnosti nabytého závodu se závodem předchůdcovým. O totožnosti závodu nabytého se závodem předchůdcovým pak bude možno mluviti tenkrát, jestliže táž hospodářská činnost bude na tomže místě provozována v rozsahu podstatně totožném a podstatně týmiž pracovními prostředky. Z toho jde, že v otázce totožnosti závodu jako podmínce ručebního závazku podle cit. § 171 je bez významu jinaký vzhled budov nebo místností, v nichž se závod provozuje, a neprávem proto stížnost popírá totožnost závodu st-lčina se závodem Aloise J. poukazem, že se přestavbami změnil ráz a tvářnost budovy a místností a také snad vnitřní uspořádání. Naproti tomu nebylo by tu totožností obou závodů, kdyby st-lčina hospodářská činnost výdělečná — o jejíž totožnosti není sporu — byla provozována v podstatně jiném rozsahu a podstatně jinými pracovními prostředky než v závodě Aloise J. V té příčině ovšem namítá

stížnost, že podsklepením velké části budovy, jejím rozšířením o několik sálů, pozdvižením konstrukce střechy a pod. se zcela změnil rozsah provozu st-lčina závodu proti závodu Aloise J. Leč nic takového netvrdila st-lka v řízení správním, ani ve svém odvolání z výměru pojišťovny, ani ve vyjádření, jež podala k odvolání nemocenské pojišťovny, ani konečně v protokolárních prohlášeních právního zástupce. Neměl proto žal. úřad důvodu, aby po této stránce konal nějaké šetření, a není pak vadou řízení, jestliže v tomto směru šetření nekonal. Nss pak sám k nově tvrzeným skutečnostem přihlížeti nemůže. Totéž platí o tvrzení stížnosti, že se změnil způsob provozu podniku, což ostatně ani ve stížnosti není blíže doloženo.

Zbývá proto přihlédnouti jen k námitce, že nešlo o závody totožné, poněvadž tu nebylo totožnosti pracovních prostředků, nýbrž st-lka musila svůj závod opatřiti novým inventářem. Stížnost zřejmě vychází z názoru, že totožnost pracovních prostředků, jako jeden z předpokladů totožnosti závodu pro ručební závazek podle cit § 171, je tu dána jen tenkrát, jestliže se provoz děje právě oněmi inventárními částmi, jichž bylo používáno v závodě předchůdcově. Tento názor jest ovšem mylný, neboť postačí, jestliže se závod provozuje věcnými prostředky téhož druhu, nikoli právě oněmi jednotlivými kusy, jež sloužily provozu předchůdce. Že by st-lčin závod byl provozován inventářem jiného druhu než původního dlužníka, st-lka nikdy netvrdila a netvrdí ani ve stížnosti. Pak ovšem nemůže míti proti nař. rozhodnutí úspěchu. — —

Č. 12.923.

Železniční právo. — Cesty. — Řízení správní:
I. Podle min. nař. č. 3500/1892 (R. T. č. 50/1892) a zákonů č. 2 a 11/1918 Sb. je min. železnic úřadem příslušným pro železniční stavby. —
II. * Podle práva platného na Slovensku a v Podkarpatské Rusi musí býti v železničním stavebním řízení subjekt, jemuž má býti odňato právo, pozván k řízení individuálně. — III. * V řízení, které se dotýká podstaty vicinální cesty, může předseda zastupovati silniční komisi podle § 41 zák. čl. I:1890 pouze na základě usnesení této komise.

(Nález z 3. června 1937 č. 334/35-7.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 10.439/33.

Věc: Vicinální skupina Fýr—Perbete proti rozh. min. železnic z 8. srpna 1930 a proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 5. listopadu 1934 o zrušení přejezdu vicinální cesty.

Výrok: Stížnost na rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě se odmítá pro nepřípustnost. Naříkané rozhodnutí min. železnic se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Vzhledem k tomu, že min. železnic zásadně schválilo návrh ředitelství stát. drah v Bratislavě na zrušení přejezdu obecní cesty